

แสบพู

ตอนนี้ฉันกำลังแอบรักใครบางคนอยู่ เราเพิ่งเคยพบกันแค่ครั้งเดียว แต่ฉันไม่เคยคิดเลยว่า จะหลงใหลใครได้มากเท่านี้ แต่มันเพราะอะไรนะ เมื่ออยู่ต่อหน้าเขา ฉันกลับไม่อาจเอ่ยคำว่า 'รัก' ออกมาได้ ยิ่งพยายามถ้อยทอดความรู้สึกเท่าไร ฉันก็ยิ่งถูกคำพูดเหล่านั้นกัดตันทันให้สับสนจนต้องเก็บซ่อนมันไว้ในใจรำไป

มิชิโนะ ฮิโรโกะ หญิงสาววัยยี่สิบปี เธอจากบ้านมายังโตเกียวได้สามปีแล้ว ปัจจุบันเป็นนักเรียนการแสดงของคณะละครสีบาสะซึ่งมีผลงานละครจำพวกเชกสเปียร์ แม้เธอจะฝฝืนอยากเป็นนักแสดงให้ได้ แต่ทว่าที่ผ่านมา ฮิโรโกะยังไม่เคยมีโอกาสรับบทบาทสำคัญๆ สักเท่าไร กระทั่งในการคัดตัวนักแสดงสำหรับละครเรื่องถัดไปของคณะเรื่อง 'ความฝันกลางฤดูร้อน' เธอยังต้องให้ยาเบะ เคนอิจิที่ทำงานเป็นช่างไฟคอยให้กำลังใจว่า 'คราวนี้เธอต้องคว้าบทดีๆ มาให้ได้ละ' เคนอิจิ ชายหนุ่มวัยยี่สิบเจ็ดปีเป็นเพื่อนสมัยเด็กซึ่งโตมาด้วยกันตั้งแต่สมัยอยู่เมืองเซนได เขาเป็นคนสบายๆ เป็นกันเอง ให้คำปรึกษา

ได้ทุกเรื่อง ฮิโรโกะจึงนับถือเคนอิจิเหมือนพี่ชายคนหนึ่ง และเขายังเป็นคนแนะนำให้เธอเข้าคณะละครแห่งนี้อีกด้วย

ขณะที่สมาชิกคณะละครทั้งหลายกำลังอบอุ่นร่างกายและฝึกซ้อมการออกเสียง ฮิโรโกะกำลังทองบทเพื่อการคัดตัวอย่างตั้งใจเช่นกัน แต่เสียงของหล่อนกลับลื่นไหลไปกับบรรยากาศคุกรุ่นของคนรอบข้าง แม้ตอนซ้อมคนเดียว ฮิโรโกะจะทองบทได้อย่างคล่องแคล่ว แต่เมื่ออยู่ต่อหน้าผู้คน เธอกลับประหม่าจนพูดตะกุกตะกัก

แต่วันนี้ฮิโรโกะต่างไปจากเดิม เธอกระตือรือร้นกว่าทุกครั้ง เนื่องจากมีเครื่องวางลับอยู่กับตัว นั่นคือผลแอปเปิ้ลสีแดง...สมบัติล้ำค่าที่วันนี้ 'เขาคณัน' เก็บมาให้

หลายวันก่อน ขณะฮิโรโกะกำลังเดินไปตามแมกไม้เขียวขจีที่เรียงรายอยู่ในฮารารากุ ภายใต้อันแสงตะวันเจิดจ้ารับต้นฤดูร้อน เธอพบต้นไม้ต้นหนึ่งออกผลแอปเปิ้ลสีแดงท่ามกลางเวลาจะผ่านไปอีกหลายวัน ฮิโรโกะก็ยั้งติดใจแอปเปิ้ลลูกนั้น เธอจึงรีบคว้าให้เคนอิจิออกมาตามหาด้วยกันในวันนี้ แม้อีกฝ่ายจะไม่ค่อยเต็มใจและบ่นกระปอดกระแปดว่า 'กลางเมืองแบบนี้จะมีไอ้ของพรรคนั้นได้ไง' ก็ตาม เธอพยายามตามหาเท่าไรก็ไม่พบต้นแอปเปิ้ลต้นนั้น เคนอิจิรู้สึกเอือมระอาจึงลวงหน้าไปที่คณะละครก่อน

หลังจากนั้น ฮิโรโกะยังคงตระเวนไปตามตรอกซอกซอยเพียงลำพังโดยอาศัยความทรงจำอันเลือนราง

ในที่สุดเธอก็พบต้นไม้ต้นนั้นอยู่ในตรอกเล็กๆ แห่งหนึ่ง

"ฮ้า... หาเจอสักที มีจริงๆ ด้วยนี่นา"

ฮิโรโกะเงยหน้ามองแอปเปิ้ลสีแดงพลางเดินผ่าน

เธอเดินผ่านไปโดยไม่ละสายตาจากแอปเปิ้ลลูกนั้นและเดินย้อนกลับมาที่ใต้ต้นไม้อีกครั้งโดยตัดสินใจจะเด็ดมันลงมา

ตำแหน่งของกิ่งแอปเปิ้ลอยู่ค่อนข้างสูง ความสูงระดับฮิโรโกะจึงเอื้อมไม่ถึงแม้จะพยายามเหยียดจนสุดแขน เธอลองกระโดดหรือวิ่งเพิ่มแรงส่งยังไงก็ยังไม่ถึง ฮิโรโกะผู้ไม่มีความสามารถทางด้านกีฬาเอาซะเลยกระโดดอยู่หลายครั้งจนทรุดลงไปกองกับพื้น

ในตอนนั้นเอง มือของใครบางคนก็เอื้อมไปเด็ดผลแอปเปิ้ลมาให้เธอ ฝ่ามือใหญ่ นิ้วเรียวยาวพอจะกุมแอปเปิ้ลไว้ได้ทั้งลูก

ชายหนุ่มแปลกหน้ารูปร่างสูงโปร่ง ใบหน้าหล่อเหลาเด็ดแอปเปิ้ลลงมา พลังจ้องมองอิโรโกะเงี้ยวๆ ด้วยดวงตาเรียวยาวที่สวดยงามและอ่อนโยน เขา อยู่ในชุดสูทที่คล้ายเนคไทออก แต่น่าแปลกที่เขากลับสวมรองเท้าแตะที่ทำจากหนัง เขาจ้องมองอิโรโกะด้วยสายตาราวกับกำลังสื่อความหมายอะไรบางอย่าง พลังโยนแอปเปิ้ลเข้ามาในฝ่ามือของอิโรโกะ

เหตุการณ์ทั้งหมดเกิดขึ้นอย่างกะทันหันจนอิโรโกะไม่ทันได้พูดอะไร เธอทำได้เพียงลุกขึ้นยืนและโค้งศีรษะทักทายอย่างเขินอาย อีกฝ่ายก็โค้งศีรษะเพียงเล็กน้อยและหันหลังเดินจากไปโดยไม่พูดอะไร ผลแอปเปิ้ลในมือของอิโรโกะยังมีความอบอุ่นจากเขาหลงเหลืออยู่

เหตุการณ์ชั่วพริบตาที่ลึนคลอนจิตใจของหญิงสาวอย่างรุนแรง

อิโรโกะซึ่งเป็นนักเรียนการแสดงของคณะละครจำเป็นต้องทำงานพิเศษหาเลี้ยงตัวเอง

เมื่อเสร็จจากชั่วโมงเรียนที่คณะ อิโรโกะจะมุ่งหน้าไปยังร้านค้ำกลางสวนสาธารณะที่มีสระน้ำขนาดใหญ่จนเป็นกึ่งวัตร ในระหว่างทำงานอิโรโกะยังมุ่งมาจนโดนเจ้าของร้านตำหนิเรื่องมาสายและทอนเงินผิดเป็นประจำ

อย่างไรก็ตาม อิโรโกะถูกใจที่ทำงานนี้มาก เนื่องจากในสวนสาธารณะแห่งนี้มีลานกลางแจ้งเล็กๆ ซึ่งเป็นที่ฝึกซ้อมลับเฉพาะของอิโรโกะ ในช่วงพักหรือหลังเลิกงานอิโรโกะมักเข้ามาซ้อมละครที่นี้เสมอ แม้มันจะเป็นเพียงเวทีเล็กๆ แต่อย่างน้อยก็เรียกได้ว่าเป็นเวที และอิโรโกะก็ยังรู้สึกดีที่ได้ออกมาพองบทกลางแจ้งเช่นนี้ เธอจึงสามารถปลั่งเสียงจากช่องท้องได้อย่างเป็นธรรมชาติโดยไม่ต้องพะวงถึงหลักการปลั่งเสียง

"หูของข้าหลงใหลในเสียงเพลงของท่าน ดวงตาของข้าเคลิบเคลิ้มไปกับรูปโฉมของท่าน"

สวนสาธารณะยามเย็นซึ่งผู้คนเริ่มบางตา เธอสามารถเข้ามาฝึกซ้อมได้อย่างสบายใจ

"เพียงแวบแรกที่ได้เห็นความมั่งคั่งของท่าน...ความมั่งคั่งของท่าน..."
บทพูดโหวดของเชคสเปียร์ค่อนข้างยากแก่การจดจำและเปล่งเสียง
"ปกติคนเราไม่ใช่คำพูดแบบนี้ซะด้วย..."

อิโรโกะหยิบบทจากกระเป่าแบ้เพื่ออ่านบทพูดให้แน่ใจ มือของเธอสัมผัสผัดกับผลแอปเปิ้ลที่อยู่ข้างในโดยบังเอิญ... หญิงสาวคิดถึงชายหนุ่มที่เพิ่งได้พบวันนี้... เขาทำงานอะไร อายุเท่าไร ชื่ออะไรนะ

อิโรโกะจับจ้องผลแอปเปิ้ลพลางคิดถึงใบหน้าอ่อนโยนของเขา จู่ๆ เธอก็มีความมั่นใจขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ เมื่อได้มองแอปเปิ้ลลูกนี้ เธอรู้สึกเหมือนกำลังได้รับการคุ้มครองให้สามารถสวมบทบาทได้อย่างราบรื่น หญิงสาวบอกกับตัวเองว่าจะพยายามพลางใช้สองมือประคองผลแอปเปิ้ลอย่างทะนุถนอม
"หูของข้าหลงใหลในเสียงเพลงของท่าน..."

การแสดงของอิโรโกะดีขึ้นกว่าเดิมเมื่อครู่อย่างเห็นได้ชัด เธอสามารถใส่อารมณ์ให้เข้ากับบทบาทและเอ่ยบทพูดได้อย่างไม่ติดขัด

หน้าเวทีกลางแจ้งที่อิโรโกะยืนอยู่มีเงาของใครบางคนเดินผ่านเข้ามา เขาคือชายหนุ่มสวมเสื้อเชิ้ตสีขาว หอบหิ้วอุปกรณ์วาดเขียนขนาดใหญ่ไว้ที่ไหล่ และเขายังเป็นคนที่ได้ติดผลแอปเปิ้ลให้อิโรโกะคนนั้นนั่นเอง เขาผ่านมาเห็นอิโรโกะกำลังซ้อมละครอยู่บนเวทีอย่างตั้งอกตั้งใจจึงหยุดยืนและจับจ้องไปที่สีหน้าจริงจังของเธอ

ฝ่ายอิโรโกะกลับไม่รู้ตัวที่กำลังถูกมอง เธอเพลินกับการซ้อมละครโดยที่มือข้างหนึ่งยังคงถือผลแอปเปิ้ลเอาไว้ อารมณ์และความรู้สึกของตัวละคร ผุดขึ้นมาจากส่วนลึกในร่างกายของเธออย่างเป็นธรรมชาติ เรียกได้ว่าอิโรโกะกำลังดื่มด่ำกับการแสดงชนิดไม่ลืมหูลืมตา

"เพียงแวบแรกที่ได้เห็นความมั่งคั่งของท่าน ใจข้าร้อนรนอยากเผยความนัยให้ท่านได้รับรู้"

อิโรโกะเริ่มรู้สึกว่าตัวเองถูกจ้องมอง เธอจึงหันไปมองทางที่นั่งคนดู หญิงสาวตกตะลึงเมื่อได้เห็นชายคนที่เก็บผลแอปเปิ้ลให้ เธอดีใจ รีบกระโดดลงจากเวทีเพื่อวิ่งไปหาเขาทันที

"ถ้ายืนดูอยู่ก็น่าจะบอกกันหน่อยสิคะ"

ฮิโรโกะตะโกนทักทายด้วยความเก๋อเงินพลงซ่อนแอบเปลี่ยวข้างหลัง แต่อีกฝ่ายกลับรีบหันหลังให้ฮิโรโกะและเดินหายไปกับเงามืดครึ้มในสวนสาธารณะโดยไม่พูดอะไรแม้แต่คำเดียว ฮิโรโกะงุนงง ทำอะไรไม่ถูก ทั้งๆ ที่เธอเพียงแค่อยากกล่าวขอบคุณ

"อะไรของเขานะ ดูถูกเราชัดๆ"

หญิงสาวไม่รู้ว่าจะขจัดความรู้สึกนี้ได้อย่างไรนอกจากโทษพฤติกรรมของอีกฝ่าย รวมทั้งโมโหตัวเองที่ฝืนกลางวันไปกับแอบเปลี่ยวเพียงลูกเดียว ฮิโรโกะทชุดตัวลงบนเวทีพลงกักแอบเปลี่ยวคำหนึ่งก่อนจะขวางทิ้งไปยังถังขยะใกล้ๆ แต่ถึงกระนั้นเธอก็ยังรู้สึกอาลัยอาวรณ์จึงหันไปมองถังขยะด้วยความรู้สึกอ้างว้างนิดๆ

วันต่อมาเป็นวันที่โนตะ ผู้กำกับประจำคณะละครเข้ามาให้คำแนะนำกับนักเรียนการแสดง ฮิโรโกะแสดงฝีมือต่อหน้าเพื่อนนักเรียนคนอื่น สายตาอันแหลมคมของโนตะผู้ขึ้นชื่อเรื่องความเข้มงวดทึ่มแทงเธอรวดกับถูกตะปุดตริง

"แม้จะโลดแล่นไปตามไยแมงมุม...ไยแมงมุม..."

บทพูดที่เธอเคยท่องได้คล่องปรือที่สวนสาธารณะ มาวันนี้กลับติดขัดเสียเหลือเกิน

"อะไรของเธอนะ! ยังท่องบทไม่ได้หรือไง" โนตะตะคอกใส่อย่างฉุนเฉียว

"ไม่ใช่อย่างนั้นคะ คือว่า..."

"เธออยู่ที่นี้มาตั้งสามปีแล้ว ถ้าทำได้แค่นี้ฉันว่าเธอเลิกไปเลยดีกว่า!!"

สิ่งที่โนตะพูดเป็นปัญหาที่ช่วงนี้ตัวฮิโรโกะเองเป็นกังวลมากที่สุด เธอเริ่มเห็นด้วยกับคำพูดดังกล่าว เพราะนักแสดงเป็นอาชีพที่ต้องสวมบทบาทต่อหน้าผู้ชมจำนวนมาก แต่ฮิโรโกะกลับประหม่าเมื่อต้องอยู่ต่อหน้าผู้คนที่การสวมบทบาทได้อย่างสมจริงบนเวทีที่ไร้คนดูย่อมเป็นเรื่องเปล่าประโยชน์ที่ผ่านมามีฮิโรโกะเชื่อมั่นว่าทุกอย่างจะเป็นไปได้หากมีความพยายาม แต่ตอนนี้เธอกลับเริ่มรู้ว่าความพยายามไม่อาจช่วยให้เกิดพรสวรรค์ คำพูดของโนตะในวันนี้จึงทึ่มแทงใจของหญิงสาวเข้าอย่างจัง

บรรยากาศภายในสวนสาธารณะไม่ต่างไปจากเมื่อวาน แต่ที่วันนี้จิตใจของฮิโรโกะกลับรู้สึกหดหู่ เธอเดินทอดอวลอยู่ในสวนสาธารณะระหว่างทางไปยังร้านค้าซึ่งเป็นที่ทำงานพิเศษ บริเวณไม่ไกลจากร้านดังกล่าว หญิงสาวพบผืนผ้าใบผืนหนึ่งที่ถูกวาดค้างเอาไว้ตั้งอยู่ริมทาง มันคือภาพดอกไม้สีชมพูอ่อนบานสะพรั่งอยู่บนท้องฟ้าซึ่งวาดไว้ด้วยสีฟ้าอันงดงาม ข้างภาพเขียนมีเก้าอี้พับตั้งเอาไว้แต่กลับไม่มีใครนั่งอยู่ ฮิโรโกะเดินเข้าไปจ้องมองภาพเขียนดังกล่าวอย่างลึ้มตัว

"ฮะ!"

หญิงสาวรู้สึกตัวอีกทีก็ตอนที่ชายคนหนึ่งยื่นถือกระป๋องน้ำผลไม้มาอยู่ข้างหลัง

บังเอิญเหลือเกินที่เขาเป็นชายคนเดียวกับคนที่เก็บลูกแอปเปิ้ลให้เธอ ภาพวาดนี้เป็นฝีมือของเขา ฮิโรโกะรู้สึกขัดใจจนทำหน้าไม่ถูก แต่อีกฝ่ายกลับนั่งลงตรงหน้าผืนภาพราวกับไม่สนใจเธอ เขาเอื้อมมือไปหยิบข้าวปั้นซึ่งวางอยู่ข้างๆ ขึ้นมากัดกินอย่างไม่มีพิธีรีตอง จากนั้นจึงหันมายื่นข้าวปั้นให้ฮิโรโกะโดยไม่พูดจา หญิงสาวรีบพยักพืดเป็นเชิงว่าไม่เป็นไร ซึ่งอีกฝ่ายก็ไม่รับร่ำมากไปกว่านั้นและหันไปวาดภาพต่อ

"อ้อ ภาพสีน้ำมัน... ใช้น้ำมันเป็นตัวทำละลายอย่างนี้นี่เอง"

นี่เป็นครั้งแรกที่ฮิโรโกะได้เห็นการวาดภาพสีน้ำมัน เนื่องจากเธอเคยวาดภาพแต่ในชั่วโมงเรียนวิชาศิลปะเท่านั้น ฮิโรโกะจ้องมองด้วยความประหลาดใจเมื่ออีกฝ่ายหันกลับมามอง เธอก็รีบส่ายศีรษะปฏิเสธว่าไม่มีอะไร เขาก็จึงยอมหันไปทางผืนภาพต่อ

"สวยจัง..."

เธอเอ่ยขึ้นขณะที่อีกฝ่ายกำลังแต่งแต้มสีฟ้าที่ตรงตาม

"สีสวยจังเลย" ฮิโรโกะพยายามชวนคุย แต่ทว่าอีกฝ่ายกลับนั่งเงียบ เธอจึงขึ้นไปบนผืนภาพและลองเอ่ยขึ้นอีกครั้งว่า "สีสวยดีนะคะ"

ในที่สุดเขาก็ใช้นิ้วมือเรียวยาวชี้ไปทางท้องฟ้าราวกับจะบอกว่าเขากำลังวาดสิ่งนั้น

"อ้อ! จริงด้วย สีของท้องฟ้าล่ะเอง"

อีโรโกะพลอยเงยหน้ามองตาม ท้องฟ้าในวันนั้นเป็นท้องฟ้าต้นฤดูร้อน
ที่งดงามสดใสเช่นเดียวกับสีของท้องฟ้าในภาพวาด หญิงสาวดีใจที่อีกฝ่ายยอม
หันมาตอบจึงรีบถามต่อ

"คุณกำลังวาดภาพอยู่หรือคะ"

ทันใดนั้นเสียงของเจ้าของร้านก็ดังขึ้นชัดเจนหวั่นเสียวก่อน

"อีโรโกะจัง! มัวทำอะไรอยู่ รีบเข้ามาช่วยได้แล้ว"

ได้เวลาที่อีโรโกะต้องเริ่มงานแล้ว หญิงสาวเอ๋ยคำลาและวิ่งไปที่ร้าน
ทันที

วันนี้อีโรโกะทอนเงินให้ลูกค้าผิดพลาดและก่อเรื่องซุ่มซ่ามสารพัดอีก
ตามเคย เจ้าของร้านออกคำสั่งอย่างหงุดหงิด

"มากิจัง เธอกลับบ้านได้แล้วละ ฉันเองก็จะกลับแล้วเหมือนกัน อีโรโกะ
จัง! ผูกจัดการที่เหลือด้วยนะ" เจ้าของร้านสั่งเสร็จก็ผละหลังกลับไป

มากิจังคือเพื่อนร่วมงานของอีโรโกะในร้านแห่งนี้ เธออายุยี่สิบสามปีเท่า
อีโรโกะจึงเป็นเพื่อนที่ให้คำปรึกษาได้ทุกเรื่องไม่ว่าจะเป็นเรื่องอนาคตหรือเรื่อง
คนที่แอบหลงรัก

"ขอโทษทีนะ พอดีวันนี้ฉัน..." มากิจังยังไม่ทันขาดคำ อีโรโกะก็ชิงตอบ
ว่า "ไม่เป็นไรหรอก ขอโทษสำหรับวันนี้ละ" และเริ่มเก็บกวาดร้านเพียงลำพัง

อีโรโกะล้างจานอยู่ที่หลังร้านพลางลองท่องบทที่วันนี้เธอพูดไม่ออก

"ผู้มีรักประหนึ่งต้องเผชิญกับสายลมคมหันต์อันแปรปรวน ด้วยจิตแห่งรัก
อันแสนกลเหลือคณันข้างบางเบา แม้จะโอดแล่นไปตามโยแมงมุมก็ไม่มีความ
ร่วงหล่นเพียงนั้น... เรา কিทำได้นี่นา ทำไมต้องประหม่าด้วยน้า!"

อีโรโกะเตะลังขวดเปล่าที่อยู่ข้างตัวด้วยความหงุดหงิด

ทันใดนั้นหญิงสาวก็รู้สึกว่ามีใครบางคนกำลังจับตามองอยู่ เธอจึงหัน
กลับไปและพบว่าเขาคือนั่นกำลังมองมาที่เธออยู่

เขาย่อตัวลงไปค้นหาอะไรบางอย่างจากกล่องเก็บอุปกรณ์วาดภาพและ
ขว้างสิ่งนั้นมาทางอีโรโกะเต็มแรง ภายใต้อันแสงตะวันยามเย็น วัตถุชิ้นเล็กๆ
นั้นสะท้อนแสงระยิบระยับก่อนจะลอยลิ่วมาตกอยู่ในมือของอีโรโกะ เมื่อสังเกต

ดูจึงพบว่ามันคือหลอดสีน้ำมันนั่นเอง

อิโรโกะเงยหน้าขึ้น แต่อีกฝ่ายเดินหันหลังจากไปเสียแล้ว เธอได้แต่มอง
แผ่นหลังของเขาที่รีบเดินจากไปโดยไม่เอ่ยอะไรแม้แต่คำเดียวและก้มลงไป
จับจ้องหลอดสีในมือตัวเองอีกครั้ง

"หมายความว่ายังไงกันนะ"

เมื่อกลับมาถึงอพาร์ทเมนต์ อิโรโกะยังสงสัยไม่หายว่าทำไมเขาจึงให้
สิ่งนี้มา หญิงสาวครุ่นคิดพลางกึ่งหลอดสีไปมาบนโต๊ะรวมทั้งลองอ่านอักษร
ภาษาอังกฤษที่ระบุอยู่บนหลอดสี

"เซรุเลียนบลู..."

อิโรโกะเปิดจุกสี พอละยกขึ้นมาลองดม สีกลับติดปลายจุกเสียก่อน
เธอหยิบกระดาษเปล่าขึ้นมา ใช้นิ้วแตะที่หลอดสีและลองป้ายลงไป

"สีนั่นเองเธอ!"

มันเป็นสีของท้องฟ้าสดใสบนผืนภาพที่อิโรโกะเคยซื้อปลางชวนคุยว่า
'สีสวยดีนะคะ' เมื่อตอนกลางวัน

"หมายความว่ายังไง หรือเขาจะให้กำลังใจเรา" เธอหันไปถามอายะ
แมวที่เลี้ยงไว้

อย่างไรก็ตาม อิโรโกะรู้สึกเหมือนได้รับเครื่องรางชิ้นใหม่ถัดจากแอปเปิ้ล
ลูกนั้นจากเขา สีหน้าของเธอสดใสขึ้นมาทันที

ทางคณะกำลังมีการคัดเลือกนักแสดงสำหรับละครเรื่องใหม่ อิโรโกะ
รอคอยให้ถึงคิวของตัวเองโดยยื่นมือเข้าไปสัมผัสหลอดสีเซรุเลียนบลูในกระเป๋า
เป็นระยะๆ มันช่วยให้เธอใจเย็นลงได้ไม่น้อย

ผู้กำกับโนตะกำลังพิจารณาการสวมบทบาทอย่างกระตือรือร้นของ
นักเรียนคนหนึ่งและพยักหน้าด้วยความพอใจ

"อ้าว! ขอบใจมาก นับว่าใช้ได้นะ ต่ไปหมายเลขสิบเจ็ด"

"ค่ะ"

ถึงคิวหมายเลขของอิโรโกะแล้ว หญิงสาวลุกขึ้นยืนด้วยสีหน้าแวววาว

"อ้าว! เธอเองเหรอ เชิญลี"

น้ำเสียงของอีกฝ่ายบ่งบอกว่าไม่ได้คาดหวังอะไรในตัวเธอเลย แต่อีโรโกะไม่พะวงถึงเรื่องเหล่านั้นแล้ว หญิงสาวออกมายืนกลางลานซ้อมอย่างเด็ดเดี่ยว

"หูของข้าหลงใหลในเสียงเพลงของท่าน ดวงตาของข้าเคลิบเคลิ้มไปกับรูปโฉมของท่าน เพียงแวบแรกที่ได้เห็นความงดงามของท่าน ใจข้าร้อนรนอยากเผยความนัยให้ท่านได้รับรู้ ความมีดมิดในยามรัตติกาลอันเป็นเวลาที่ให้ความรักได้ไหลดลั่นเอ๋ย จงโอบล้อมสองเราไว้ด้วยม่านบังตาอันมีดทิบ"

แม้กระทั่งสายตาของคนรอบข้างที่อีโรโกะมักจะคอยพะวง มาวันนี้เธอกลับไม่รู้สึกลักแล้ว หญิงสาวเอ่ยบทพูดอย่างสิ้นไหล ทั้งยังรู้สึกอึดเอิบที่แสดงได้สมบทบาท มันเป็นการแสดงที่น่าประทับใจจนโนตะยังทิ้งกับผีมือที่ตีขึ้นผิดหูผิดตาของเธอ

ผลการคัดเลือกถูกประกาศให้ทราบภายในวันเดียวกัน ภายใต้บรรยากาศที่ตึงเครียด เสียงของโนตะดังก้องไปทั่วลานฝึกซ้อม

"ฉันจะประกาศผลการคัดเลือกละนะ เริ่มจากบทเซอร์เมีย นางเอก..."

บรรดานักเรียนการแสดงตื่นเต็นกันถ้วนหน้า ฝ่ายอีโรโกะเองก็แอบคาดหวังไว้เช่นกันเนื่องจากวันนี้เธอพอใจกับการแสดงของตัวเองจริงๆ

"ซางิซาว่า มิโคริ"

แล้วเธอก็ต้องผิดหวัง

"ส่วนบทเฮเลน่า นางรอง เป็นของมิซึโนะ อีโรโกะ"

"เฮ้!"

อีโรโกะแทบไม่เชื่อหูตัวเอง

"เธอนั่นแหละ"

โนตะหันมาพูดกับอีโรโกะที่ยังทำหน้าที่เชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"ค่ะ!"

อีโรโกะลุกขึ้นยืนอย่างกระฉับกระเฉง สีหน้าสดใส

"เวลาแสดงจริง อย่ามัวแต่ประหม่าล่ะ"

โนตะตบไหล่อีโรโกะอย่างตั้งความหวัง แม้แต่เคนอิจิซึ่งแอบมองอยู่ที่มุมห้องยังพลอยยิ้มและชุนนิ้วเป็นรูปตัววีให้เธอที่มุมห้อง

หลังการคัดตัวนักแสดง เคนอิจิซึมูเตอรืไซค์พาอิโรโกะมาส่งถึงร้านค้า
ในสวนสาธารณะ

"ขอบใจนะ"

ใบหน้าของอิโรโกะแดงช้ำ เพราะเธอยังแทบไม่เชื่อหู้ตัวเองกับผลการ
คัดตัวที่ได้ยินเมื่อครู่

"ยินดีด้วยนะ"

"หืม?"

แม้แต่คำพูดให้กำลังใจจากเคนอิจิ เธอก็ไม่ทันฟัง

"ที่เธอได้บทดีๆ นะ"

"อืม"

ทันใดนั้นอิโรโกะก็เหลือบไปเห็นเขาคอนันเดินผ่านบริเวณใกล้ๆ เธอจึง
ร้องขึ้น

"อ๊ะ!"

อิโรโกะอยากกล่าวขอบคุณอีกฝ่ายจึงพยายามวิ่งตามและส่งเสียงทักทาย

"เอ๋อ คือว่า..."

แต่อาจเป็นเพราะอีกฝ่ายไม่ทันได้ยินเสียงเรียก เขาก็เดินผ่านเธอไป
โดยไม่หันมามอง

"ขอโทษนะคะ คือว่าสิ่งนี้ช่วยให้นั้น..."

อิโรโกะหยิบหลอดสีออกมาจากกระเป๋าและวิ่งตามชายคนนั้นไป ครึ่งนี้
เธอลองตะโกนด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิมเล็กน้อย

"ฉันอยากขอบคุณ..."

อิโรโกะอยากบอกให้อีกฝ่ายรู้ว่าสีหลอดนี้เป็นแรงใจและทำให้วันนี้เป็น
วันที่แสนวิเศษสำหรับเธอมากเพียงใด แต่เขากลับเดินต่อโดยไม่สนใจ เมื่อสังเกต
ดีๆ อิโรโกะจึงพบว่าปลายทางที่เขากำลังเดินไปนั้นมีเด็กผู้หญิงหน้าตาน่ารัก
คนหนึ่งยืนรออยู่ เธอเป็นเด็กสาววัยมัธยมปลาย อิโรโกะเดาจากท่าทีสนิทสนม
ว่าทั้งคู่เป็นคนรักกัน ภายในใจรู้สึกปั่นป่วนอย่างรุนแรง อิโรโกะหันกลับมา
เห็นเคนอิจิจับจ้องเธอไม่วางตา หญิงสาวรู้สึกอับอายที่อีกฝ่ายมาเห็นตนใน
สภาพเช่นนี้จึงพยายามฝืนเอ่ยอย่างรำเริง